

най-добрите занаятчии ковачи в града. Аз също работех с него в работилницата ни, която се намиреше в къщата ни. Едновременно с това изпълнявах и домакинските си задължения и отглеждах всичките ни деца – както своите, така и заварените... Когато останах вдовица най-голямата ми дъщеря и синът ми помагаша, като работеха в работилницата....” (ж., 78 г.) (цит. по Пашова 2010: 64).

Някои жени, освен че помагат на мъжа си в работата, развиват и своите занаятчийски умения. „Моят дядо беше калайджия. Майка ми и тя калайджийка, ама тя повече работеше туй пръстени, обици... От туй бялото, как му казвате, не злато, от сребро, монети... Ако има злато и от него праеха. Носи, дава поръчка и праят... млади булки, момчета идват, поръчват, плащат и си заминават...” (м., 74 г., турски циганин, Тутракан) (цит. по Тутракан 2002: 240).

Други стават самостоятелни майстори. През 1936 г. в калайджийския занаят, заедно с 58 мъже цигани, официално се регистрира и една жена (Статистически годишник 1939: 66). В разрешителното за работа, издадено в нач. на 80-те год. на XX век на И. Хр. К. за упражняване на занаятчийска дейност „калайджийство и бакърджийство”, като чирак е записана съпругата му А.

Сред циганските занятия, в които се ангажират както мъжете, така и жените са изработването на *плетени битови предмети, на такива от дърво, от кожа.*

Кошничарството е цигански/ ромски занаят, при който в подготовката на материала, в изработването и при пласирането на продукцията вземат участие всички членове на семейството. Малките и големите кошници, кошовите, панерите, изработвани от циганите, са